

SINAV

Adam ve hayattaki tek arkadaşı olan köpeği bir kazada birlikte ölmüşlerdi. Kendilerini muhteşem bir manzaranın karşısında buldular. Rengârenk çiçeklerle süslü bir bahçe, altından yapılmış bir kapı, beyazlar içinde bir kadın. Adam kadına sordu: “Burası neresi?” Kadın ona gülümsedi: “Cennet, efendim.”

Adam sevindi, kapıya yürüdü. Ama kadın onu birden durdurdu: “Üzgünüm efendim, köpeğiniz sizinle gelemes. Onları içeri almıyoruz.” Adam kadına; “Ama o benim en yakın dostum” dedi. Nafile, “Giremezsiniz!” cevabı verildi. Bırakmadı yılların dostunu. Gerisin geriye döndü.

Bu kez tozlu çamurlu bir yola girdi. Karşılarına çiftlik girişini andıran bir kapı ve önünde bekleyen yırtık pırtık elbiseli bir dede çıktı. Adam sordu; “Arkadaşımla birlikte bizi kabul eder misiniz?”

Dede “tabii...” cevabını verdi. Girdiler içeri. Yüzlerce ağaçtan birinin altına köpeğiyle yerleşti.

Dedeye yine seslendi; “Burası neresi?” Yaşlı adam “Cennet” cevabını verdi. Adam şaşırıldı: “Nasıl olur! Az önce muhteşem bir kapıya gittik ve orasının da Cennet olduğunu söylediler!” Dede, “Şu rengârenk çiçeklerle süslü altın kapılı yer mi? Orası cehennem!” dedi.

Adam iyice şaşırılmıştı. Dede gülümseyerek devam etti; **“Onlar, kendi çıkarı için en iyi arkadaşını yarı yolda bırakıp bırakmayacağını sınavını yaptılar sana!”**

Dostlarınızı yarı yolda bırakmayın. Çünkü dostluk; kaybolduğunuz bir ormanda, size yol gösteren ışık gibidir...

Alıntıdır